

SATUPÄIVÄ 2021

TOUKON, HEINÄN JA ELON SEIKKAILU kirjoittanut Satu Rasila

Olipa kerran teatteri, jonka kellareista avautui käytävä salaiseen maailmaan. Tämä käytävä avautui aivan tavallisen näköisen oven takaa. Ovessa oli kyltti, jossa luki ”Ole ystävällinen myös maanantaisin”. Yleensä ovi oli visusti lukossa ja aukesi vain salaisella tunnussanalla, mutta sinä päivänä, kun Touko, Heinä ja Elo eksyivät teatterin kellariin, ovi oli jostain syystä raollaan.

- Odottakaa, kiljuu kolmikön pienin Touko isommille.

Touko ei tykännyt olla eksyksissä, mutta Elon mielestä se oli mahtavaa.

- Minä haistan seikkailun! Täältä jostain löytyy varmasti kunnan seikkailu! hehkutti Elo.
- Minä sen sijaan haistan pullan, sanoi Heinä. Outoa, leivotaanko teatterin kellarissa pullaa?
- Teatterissa voidaan leipoa mitä tahansa, vaikka koirankeksejä, mutta pullan sinä haistat siksi, että se on sinulla kädessä, sanoi Touko.
- Totta, huomasi nyt Heinä, joka ei koskaan lähtenyt mihinkään ilman eväitä. Nytkin hänellä oli mukanaan pullan lisäksi myös jätskiä ja juotavaa. Voidaanko pitää evästauko?
- Katsokaa! Elo viittasi raollaan olevaan oveen. Mitäköhän tuolla on?
- Ei me varmaankaan saada mennä sinne, sanoi Touko pelokkaana. Meidän piti muutenkin odottaa mummua aulassa sillä välin kun hän käy vessassa.
- Teatterin naistenvessassa menee aina niin kauan aikaa, että me ehdimme hyvin käydä pienellä seikkailulla tuon oven takana, yritti Elo vakuuttaa muita.

Touko ja Heinä eivät kuitenkaan ehtineet vastata Elolle mitään, kun he yhtäkkiä näkivät perhosen lentävän raollaan olevasta kellarin ovesta sisään.

Ja mikä ihmeellisintä, perhonen lensi pieneen pilveen, joka leijaili oven suussa. Touko, Heinä ja Elo lähtivät seuraamaan perhosta oven takaa avautuvaan käytävään, joka muuttui poluksi, joka vei suoraan vihreään metsään.

Touko, Heinä ja Elo etenivät polulla ihmeissään ja nousivat metsän keskellä olevalle kalliolle. Oli kummallista, että teatteritalon sisällä kasvoi aivan oikea metsä, jossa oli kukkaniitty ja riikin-kukko ja yksisarvinen ja prinsessalinna. Touko kaivoi repustaan kiikarit ja tähysi alas niitylle.

- Tuolla menee kettu, ihme kyllä omppukori kädessään, selosti Touko Heinälle ja Elolle, jotka eivät ilman kiikareita nähneet kauas niitylle, ja jatkoi: nyt näköjään ketulle tulee pissahätä ja se pissaa nurmikolle, mutta onneksi kukaan ei nähnyt.

Eloa nauratti ajatus salapissalla olevasta ketusta, mutta hänen naurunsa keskeytyi, kun jostain aivan läheltä alkoi kuulua kummallisia ääniä. Jotain vilahti metsässä aivan Toukon, Heinän ja Elon takana. Vihreä ja linnunlaulun täyttämä metsä oli yhtäkkiä muuttunut karmeaksi ja pelottavaksi metsäksi, jossa äänten perusteella väijyi karhuja, susia, hirviöitä, lepakoita, dinosauruksia ja mörköjä. Touko, Heinä ja Elo alkoivat kiljua ja lähtivät juoksemaan poispäin äänistä. Heinä huusi äänille:

- Ei me teitä pelätä, me vaan haetaan vähän apujoukkoja!

Ja äkkiä Touko, Heinä ja Elo tupsahtivat ulos metsästä uimarannalle, joka oli aivan kuin Visulahti, ja jossa kissan ja koiran pennut laskivat vesiliukumäessä. Pekka Pyjyläinen, joka oli loppakorvainen kiltinnäköinen koira, jolle oli jostain syystä annettu miehen nimi, tuli veljesten luo ja sanoi heille:

- Ollaanko kavereita vai mennäänkö polskimaan?

Ja niin Touko, Heinä ja Elo unohtivat pelottavan metsän ja lähtivät uimaan koiranpentujen ja kissanpentujen kanssa. He laskivat liukumäissä ja kiljuivat ja uivat meressä, jossa oli senabiaalto, jonka sisällä oli pieniä kuplia ja heillä oli niin hauskaa.

Uimisen jälkeen yksi koirista, joka oli prinsessa, jolla oli linna, jota vartioi ritariarmeija, kutsui Toukon, Heinän ja Elon linnaansa syömään karkkiarkusta karkkeja. Kun he olivat syöneet niin paljon karkkeja ja kaakota ja koiranruokaa kuin jaksoivat, he yhtäkkiä muistivat mummun, joka varmaan jo odotti heitä teatterin eteisessä.

- Pitäisiköhän meidän palata takaisin, kysyi Heinä.
- Kyllä varmaan, sanoi Elo.

- Mutta minä en ainakaan enää uskalla mennä sen hirviömetsän läpi, kuiskasi Touko, joka oli juuri sillä tavalla rohkea, että uskalsi kertoa, milloin häntä pelotti.
- Ei hätää, sanoi Pekka Pyjyläinen, me autamme teitä kyllä.

Ja niin Pekka Pyjyläinen kutsui mukaan kaikki kissanpennut ja koiranpennut ja yhden isomman koiran, jonka nimi oli Jimi ja sata peuraa ja prinsessalinnan ritariarmeijan ja he kaikki lähtivät saattamaan Toukoa, Heinää ja Eloa metsän läpi takaisin teatterin kellariin. Kun he kulkivat isossa ja iloisessa porukassa, heitä ei pelottanut yhtään, eikä metsäkään enää vaikuttanut mörköisältä. Kellarin ovella Touko, Heinä ja Elo pysähtyivät kiittämään saattajoukkoaan.

- Tulkaa meidän kanssa teatteriin. Sielläkin on kaikenlaisia kivoja tyyppejä.

- Me tulemme kyllä näyttämölle aina kun meitä tarvitaan, sanoi Pekka Pyjyläinen ja iski Toukolle, Heinälle ja Elolle silmää. Mutta sitten me palaamme takaisin omaan kotiin tai kametsään.

Touko, Heinä ja Elo sanoivat saattajoukolle heihei ja päättivät tulla pian takaisin teatteriin, että tapaisivat uudet ystävänsä näyttämöllä. Ja sitten he lähtivät takaisin mummun luo, joka tulikin sopivasti ulos naistenvessasta ja oli iloinen siitä, että Touko, Heinä ja Elo olivat niin kiltisti odottaneet häntä aulassa.

Sen pituinen se.